

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Princz Kornél ügyvéd (....) által képviselt felperes neve(....) felperesnek, a dr. Skripeczky Gábor ügyvéd (....) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2011. október 20. napján kelt, 12.P.25.665/2010/12. sorszámú ítélete ellen az alperes 13. sorszáma alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12 700 (Tizenkettőezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy a felperesnek fizessen meg 170 796 forint tőkét és ennek 2010. február 6. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegével megegyező mértékű kamatát, valamint 22 748 forint perköltséget.

A tényállásban megállapította, hogy az alperes üzemeltetésében állt a kávé és ital fogyasztásra lehetőséget nyújtó, 22 óráig nyitva tartó szám alatt lévő A... S... B..., ahol tévé-, illetőleg rádiókészülék működött. A III. kategóriába sorolt üzletben szolgáltatott zene után járó szerzői jogdíjfizetési kötelezettségének az alperes a 2009. július 1. és augusztus 26., illetőleg a 2009. október 1. és 2010. március 31. közötti időre nem tett eleget.

A felperes keresetében a fenti időszakra összesen 170 796 forint szerzői jogdíjnak és 2010. február 6. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A követelt jogdíj mértékét a hivatalos értesítőben közzétett V09 és V10 jelzésű jogdíjközlemény alapján határozta meg.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy az üzlethelyiségben tévé, továbbá rádió közvetítésével zeneszolgáltatást végzett, azonban sérelmezte a korábban IV. kategóriába sorolt üzlet III. kategóriába való besorolását, illetőleg a szomszédos jogi jogdíj felszámítását. Előadta, hogy a téves számítás miatt a felperes legfeljebb 118 801 forint jogdíjat követelhetne tőle, mivel azonban a

tévesen megállapított kategória miatt 2007-től 135 580 forinttal többet fizetett, ezt a követeléssel szemben beszámítási kifogás útján kívánta érvényesíteni.

A felperes a beszámítási kifogás elutasítását indítványozta előadva, hogy az egység 2008. január 1-jétől a jogszabály erejénél fogva, automatikusan került átsorolásra, mivel a korábbi hat kategória helyett jelenleg már csak öt kategória van. A szomszédos jogi jogdíjat pedig azért kell az alperesnek megfizetnie, mivel a rádió és a televízió közvetett módon alkalmas rögzített hangfelvételek nyilvános lejátszására.

Az elsőfokú bíróság a keresetet, utalva a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 16. §-ának (1) és (4) bekezdésére, illetve 17. §-ának c) és d) pontjaira, alaposnak találta.

A követelés összegaszerűsége kapcsán kitért rá, hogy a felperes V09 közleménye I. fejezetének 1.a. pontja szerint B...en a besorolás a III. kategóriában egyebek mellett kiterjed a nappali bár, eszpresszó, kávézó, kávéház, teaház üzletekre, melyek megjelenése és szolgáltatása meghaladja a IV., illetve V. kategóriába, de nem éri el a II. kategóriába sorolt üzletek színvonalát. A IV. kategóriába az italbolt, kocsma, söntés, büfé és egyéb vendéglátóipari egységek sorolhatók. Megítélése szerint a benzinkút mellett működő nappali étel-italbárként funkcionáló vendéglátóipari egység mindenképpen meghaladja a söntés, kocsma nivóját, ezért az a III. kategóriába tartozik. Figyelemmel a 22 óráig történő nyitva tartásra helyesnek tartotta a felperesi számítást 2009. november 23-ig napi 449 forint, azt követően pedig 487 forint mértékű jogdíjjal.

A V09 számú közlemény II. fejezet 7.1. pontja szerint alapos volt a további 23 %-nak megfelelő szomszédos jogi díjigény is, amit az olyan felhasználások esetén kell megfizetni, ahol kereskedelmi célból kiadott hangfelvétel vagy arról készült másolat bármilyen módon történő közvetlen vagy közvetett nyilvánossághoz közvetítésére alkalmas technikai eszköz, azaz bármilyen berendezés áll rendelkezésre gépzene felhasználásához. A rádió és televízió műsorának sugárzása mindenképpen beleilleszthető a V10 jogdíjközlemény III. fejezet 15. § (1) bekezdése szerint meghatározott műszaki eszközök vagy módszerek sorába. Mivel közvetett úton a rádió és televízió készülék is alkalmas arra, hogy kereskedelmi célból kiadott hangfelvétel vagy arról készült másolat bármilyen módon lejátszásra kerüljön, ezért alapos volt a felperes szomszédos jogi jogdíjfizetés iránt előterjesztett igénye is. Ennek folytán az elsőfokú bíróság teljes terjedelemben megalapozottnak találta a felperesi követelést és annak megfelelően marasztalta az alperest azzal, hogy a késedelmi kamat fizetési kötelezettsége a Ptk. 301/A. § (2) bekezdésén alapul.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, amiben annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az A/2. jelzés alatt becsatolt adatszolgáltatási lap és felhasználási engedély szerint az üzlethelyiség a IV. kategóriába tartozik, amit az a

körülmény indokol, hogy a benzinkút mellett található Snack Bar nem önálló vendéglátóipari egység. Így sem nappali bárnak, sem kávézónak, sem kávéháznak vagy eszpresszónak nem tekinthető és ezért semmiképpen nem illeszthető a III. kategóriába. Hangsúlyozta, hogy az ügyfelek a benzinkutat tankolás céljából keresik fel és emellett esetlegesen kávé is fogyasztanak, ekként a IV. kategóriába sorolt „büfé” szerinti minősítés és jogdíj lehet irányadó. Álláspontja szerint amennyiben kategóriaváltás történt, úgy szerződés módosítást vagy új szerződést kellett volna a feleknek kötniük, de legalábbis számára biztosítani kellett volna annak a lehetőségét, hogy eldönthesse kíván-e továbbra is ilyen feltételek mellett élni a szolgáltatás lehetőségével. Fenntartotta és megismételte az elsőfokú eljárásban előadott jogi érveit, miszerint az üzlethelyiségben videó magnó, music center, DVD vagy CD lejátszó nem volt, ezért alaptalan a felperes szomszédos jogi jogdíj iránti igénye. Megítélése szerint ezt az is igazolja, hogy ezekre a szolgáltatásokra az adatlapon külön rubrikák szerepelnek.

Hivatkozott rá, hogy a tévé-, illetve rádiókészülékek kizárólag élő, egyenes adás lejátszására szolgáltak, műsorfelhasználás, rögzítés, újra lejátszás nem történt, az üzletben csak háttérzajként szolgált a zene, ami a vendégeknek nem került felszámításra, bevétel ebből nem keletkezett. Sérelmezte azt is, hogy az adatszolgáltatási lap kifejezetten megtévesztő, mivel a jogdíjak tekintetében nem egyértelmű, a szomszédos jogi jogdíjakat pedig nem is említi. Előadta, hogy kifogásait több alkalommal is jelezte a felperes felé és többször megpróbálta a szerződést is felmondani, mivel zeneszolgáltatás nem volt. Azonban ezt a felperes nem vette tudomásul, és a zeneszolgáltatás megszűnése ellenére továbbra is küldte a számlákat. Változatlanul fenntartotta, hogy a helyes számítás szerint követelhető szerzői jogdíj összege 118 801 forint. Ezzel szemben a már teljesített fizetések során a helytelen kategória besorolás miatt 135 580 forint túlfizetésbe került, aminek kérte beszámítási kifogásként történő figyelembe vételét és ennek megfelelően a kereset elutasítását.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira tekintettel. Megismételte, hogy nem vitásan a 2007. szeptember 18-án felvett adatlapon az üzlet a IV. kategóriában van feltüntetve, azonban a V08 számú jogdíjközlemény szerint megváltozott a vendéglátó üzletek besorolása, aminek az a lényege, hogy a I. kategóriába sorolt üzletek jogdíja külön pontba került, ezáltal a többi kategória száma automatikusan eggyel csökkent a tartalom változatlanul maradása mellett. Tehát a hatályos jogdíjközlemény szerinti III. kategória a régi IV. kategóriának felel meg. Előadta, hogy az alperesi üzlet színvonala annak ellenére, hogy benzinkút mellett működik, meghaladja a IV. kategória szerinti italbolt, kocsma, söntés vagy büfé színvonalát. A perbeli vendéglátóhelyre sokkal inkább a nappali bár, kávézó kifejezés illik. A jogdíjközlemény I. fejezet 14., illetve III. fejezet 1. pontja szerint az alperest szomszédos jogi jogdíjfizetési kötelezettség is terheli, mert a rádió-, illetve televíziókészülék a közvetett nyilvánosságához közvetítésre alkalmas, ugyanis a műsorok készítése során rögzített hangfelvételeket használnak fel.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság - az Szjt. 16. §-ának (1) és (4) bekezdése, 25. §-ának (1) és (4) bekezdése, 77. §-a, 85. §-ának (1) bekezdése, 90. §-a, 92. §-ának (1) bekezdése, valamint 94. §-ának (1) bekezdése szerint - okszerűen jutotta arra a következtetésre, hogy az alperes szerzői jogdíjfizetési kötelezettség terheli és annak összegét is helyesen határozta meg. Döntésével és indokaival a másodfokú bíróság egyetértett.

Alaptalanul sérelmezte az alperes a vendéglátó egység átsorolását a korábbi IV. kategóriából a III. kategóriába. Az alperes nem vitatta, hogy a peresített időszakban az üzletben rádió- és televíziókészülék működött, valamint nem vitatta az üzletnek az eredetileg IV. kategória szerinti besorolását, azaz korábban nem állította, hogy a helyiség kocsma, söntés vagy büfé lenne és arra sem hivatkozott, hogy az eredeti állapothoz képest minőségi változás történt volna az üzletben.

Erre figyelemmel a felperes helyesen fejtette ki, hogy a 2008. január 1-től hatályos V08 jelű jogdíjközlemény megváltoztatta a besorolást, oly módon, hogy a korábbi I. kategória külön pontba került és emiatt az utána lévő kategóriák számozása eggyel csökkent, anélkül azonban, hogy az egyes kategóriába tartozó vendéglátóhelyek átsorolásra kerültek volna. Így a korábbi IV., illetve a jelenlegi III. kategóriába azonosan az olyan nappali bár, eszpresszó, kávézó, kávéház, teaház üzletek tartoznak, melyek megjelenése és szolgáltatása meghaladja az alsóbb kategóriákat, de nem éri el a felsőbb kategóriába sorolt üzletek színvonalát. Ennek ellenkezőjét a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint az alperesnek kellett volna bizonyítania, azonban ilyen bizonyítást nem ajánlott fel, mivel fellebbezésében éppen azt elemezte, hogy a benzinkút melletti üzlet megfelel a régi IV. kategóriának. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az Szjt. 90. §-a értelmében a közös jogkezelő felperes jogdíjközleményében nem csak a díj mértékét határozza meg, hanem a felhasználás egyéb feltételeit, többek között az egyes kategóriák tartalmát is. Tehát megállapítható, hogy nem az alperesi üzlet átsorolása történt, hanem az általa sem vitatott besorolás szerinti kategória száma változott meg, ezért alaptalan volt az a hivatkozása, hogy legalább lehetőséget kellett volna neki adni arra, hogy kíván-e továbbra is a szolgáltatással élni. Eredménytelenül védekezett azzal is, hogy a zeneszolgáltatásból nem származott bevétele, mert ez nem előfeltétele a szerzői jogdíjfizetési kötelezettségnek, az akkor is jár, ha a vendégeknek, illetve az alkalmazottainak térítés nélkül biztosította a zenét.

Alaptalanul sérelmezte az alperes a szomszédos jogi díjkövetelést is, mert amint arra az elsőfokú ítélet helytállóan rámutatott, a rádió- és a televíziókészülék nyilvánvalóan olyan technikai eszközök, amelyek alkalmasak kereskedelmi célból kiadott hangfelvétel vagy arról készült másolat közvetlen vagy közvetett nyilvánossághoz közvetítésére, arra is tekintettel, hogy a rádió adókat és televízió csatornákat üzemeltető társaságok részben élő műsorokat, részben hang- és képfelvételeket sugároznak. Ennek folytán az alperes a V09 közlemény II. fejezet 7.1. pontja szerinti további 23 %, illetve a V10 díjközlemény III. fejezet 1. pontja szerinti további 24 % szomszédos jogi jogdíj fizetésére köteles. Mivel a díjat a

felperes a jogdíjközléményekkel összhangban határozta meg 2009. november 23-ig napi 449 forintban, azt követően pedig 487 napi forintban, ezért a kereset összecszerűségében is megalapozott volt. Az iratokból megállapíthatóan a felperes mindenkor az aktuális díjközléménye szerinti díjakat számlázta ki az alperesnek, így nem történt túlfizetés a megelőző időszakra sem, ekként az alperes beszámítási kifogása nem foghatott helyt.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla nem látott okot a döntés megváltoztatására, ezért a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság érdemben és indokaiban helyes ítéletét helybenhagyta.

Az eredménytelen fellebbezés folytán a Pp. 78. §-ának (1) bekezdés értelmében az alperes köteles megfizetni a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségét, ami a jogi képviselőt ellátó ügyvéd áfával növelt munkadíját foglalja magában. Ennek meghatározásánál a fellebbviteli bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (2) és (5) bekezdéseit alkalmazta.

, 2012. április 24.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelűl: